

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 92/20
Люксембург, 16 юли 2020 г.

Решения по дела С-549/18 Комисия/Румъния
и С-550/18 Комисия/Ирландия

Румъния и Ирландия са осъдени да заплатят на Комисията еднократна сума в размер съответно на 3 000 000 EUR и на 2 000 000 EUR

В предвидения срок тези две държави членки не са транспонирали напълно Директивата за предотвратяване на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризма

С Директива 2015/849¹ се цели да се предотврати използването на финансовата система на Съюза за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризма. Държавите членки е трябвало да транспонират тази директива в националното си право най-късно до 26 юни 2017 г. и да уведомят Европейската комисия за приетите в това отношение мерки.

На 27 август 2018 г. Комисията сезира Съда с два иска за установяване на неизпълнение на задължения, тъй като смята, че Румъния, от една страна, и Ирландия, от друга страна, не са транспонирали напълно Директива 2015/849 в срока, определен в изпратените до тях мотивирани становища, нито са съобщили съответните национални транспониращи мерки. Освен това на основание член 260, параграф 3 ДФЕС² тя иска Румъния и Ирландия да бъдат осъдени, от една страна, да заплащат подневна периодична имуществена санкция, считано от обявяването на съдебното решение, за това че не са изпълнили задължението си да съобщят мерките за транспониране на същата директива, и от друга страна, да заплатят еднократна сума. Впоследствие Комисията уведомява Съда, че оттегля частично иска си и вече не иска да бъде наложена подневна периодична имуществена санкция, тъй като това искане е останало без предмет след пълното транспониране на Директива 2015/849 в румънското и в ирландското право.

В този контекст Румъния и Ирландия оспорват прилагането на санкционния режим, предвиден в член 260, параграф 3 ДФЕС. Тези две държави членки поддържат също, че искането на Комисията за налагане на санкция под формата на еднократно платима сума е не само необосновано, но и несъразмерно с оглед на конкретните факти и на целта на този вид имуществена санкция. Те упрекуват Комисията, че не е мотивирала подробно и за конкретните случаи решението си да поиска налагането на такава санкция.

На 16 юли 2020 г., с две решения, постановени в голям състав, Съдът уважава предявените от Комисията искове. Така той констатира, на първо място, че към момента на изтичането на срока, определен им в мотивираното становище, Румъния и Ирландия не са приели и съобщили на Комисията националните мерки за транспониране на Директива 2015/849 и съответно не са изпълнили задълженията си по тази директива.

¹ Директива (ЕС) 2015/849 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 година за предотвратяване използването на финансовата система за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризма, за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 2005/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и на Директива 2006/70/ЕО на Комисията (ОВ L 141, 2015 г., стр. 73).

² Член 260, параграф 3 ДФЕС допуска Съдът да наложи на съответната държава членка финансова санкция (еднократно платима сума или периодична имуществена санкция), ако тя не е изпълнила „задължението си да съобщи [на Комисията] за мерките за транспониране на директива [на Съюза]“.

На второ място, Съдът приема, че член 260, параграф 3 ДФЕС не е приложим по настоящите дела³. Всъщност Съдът припомня, че задължението за съобщаване на транспониращите мерки по смисъла на тази разпоредба означава за държавите членки задължение да предоставят достатъчно ясна и точна информация за мерките за транспониране на директивите. За целите на изпълнението на това задължение по настоящите дела държавите членки е трябвало да посочат за всяка от разпоредбите на посочената директива с коя национална разпоредба или с кои национални разпоредби е транспонирана. Като отбелязва, че Комисията е доказала, че Румъния и Ирландия не са съобщили мерките за транспониране на Директива 2015/849 в определения с мотивираното становище срок, Съдът приема, първо, че така установеното неизпълнение на задължения попада в приложното поле на тази разпоредба.

Второ, Съдът припомня, че Комисията не трябва да мотивира във всеки отделен случай решението си да поиска имуществена санкция на основание член 260, параграф 3 ДФЕС. Всъщност той приема, че предпоставките за прилагането на тази разпоредба не може да са по-ограничителни от тези за прилагането на член 258 ДФЕС, доколкото искането по член 260, параграф 3 ДФЕС е само акцесорно за производството по установяване на неизпълнение на задължения и Комисията разполага с дискреционна власт в това отношение, върху която Съдът не може да упражнява съдебен контрол. Тази липса на мотиви не засяга процесуалните гаранции на съответната държава членка, доколкото когато налага такава санкция, Съдът има задължението да я мотивира.

Съдът обаче уточнява, че Комисията е длъжна да мотивира естеството и размера на исканата имуществена санкция, като в това отношение вземе предвид насоките, които е приела, понеже в производството по член 260, параграф 3 ДФЕС Съдът разполага само с ограничено право на преценка. Всъщност, ако установи неизпълнение, той е обвързан от предложенията на Комисията, що се отнася до естеството на имуществената санкция, която може да наложи, и пределния ѝ размер.

На трето място, що се отнася до налагането в настоящите дела на санкция под формата на еднократно платима сума, Съдът припомня, че механизмът по член 260, параграф 3 ДФЕС е въведен с цел не само да стимулира държавите членки възможно най-бързо да преустановят неизпълнение, което при липса на такава мярка вероятно би продължило, но и да облекчи и ускори производството по налагане на имуществени санкции за неизпълнение на задължението за съобщаване на националните мерки за транспониране на директиви, приети съгласно законодателната процедура. Затова той постановява, че искова молба, с която, както в настоящите случаи, Комисията иска налагането на санкция под формата на еднократно платима сума, не може да бъде отхвърлена като несъразмерна само поради това че има за предмет неизпълнение на задължения, което, макар да е продължило във времето, е преустановено към момента на разглеждане на фактите от Съда, доколкото осъждането да се заплати еднократна сума почива на преценката какви са последиците за частните и обществените интереси от това, че съответната държава членка не е изпълнила задълженията си, особено когато неизпълнението е продължило дълъг период от време.

На четвърто място, що се отнася до изчисляването на подходящата по настоящите дела еднократно платима сума, Съдът припомня, че при упражняването на правото си на преценка, което в това отношение е ограничено от предложенията на Комисията, той следва да определи размера на еднократно платимата сума — допустима съгласно 260, параграф 3 ДФЕС санкция за държавата членка — по такъв начин, че тя да бъде, от една страна, съобразена с обстоятелствата, а от друга страна, съразмерна на извършеното нарушение. Сред релевантните фактори в това отношение са именно обстоятелства като тежестта на установеното неизпълнение на задължения, периодът, през който то продължава, и платежоспособността на съответната държава членка.

³ За първи път Съдът прилага тази разпоредба от Договора за функционирането на ЕС в решение от 8 юли 2019 г., Комисия/Белгия (Член 260, параграф 3 ДФЕС — Високоскоростни мрежи) (C-543/17); Вж. също прессъобщение № 88/19.

Що се отнася, първо, до тежестта на нарушението, Съдът преценява, че в хода на производствата Румъния и Ирландия действително са преустановили твърдяното неизпълнение на задължения, но това не променя факта, че същото е съществувало към момента на изтичането на срока, определен в мотивираните становища, така че ефективността на правото на Съюза не е била осигурена във всеки един момент.

Що се отнася, второ, до преценката на продължителността на нарушението, Съдът припомня, че тя по принцип трябва да се счита за извършена към момента, в който Съдът преценява фактите, а именно към момента на приключване на производството. Що се отнася до началото на периода, вземан предвид при определянето на размера на еднократно платимата сума по член 260, параграф 3 ДФЕС, датата, която е меродавна за изчисляването на продължителността на неизпълнението на задължения, е не датата, на която изтича срокът, даден в мотивираното становище (използвана за целите на определянето на съответната подневна периодична имуществена санкция), а датата, на която изтича срокът за транспониране, предвиден във въпросната директива. Всъщност тази разпоредба има за цел да насърчи държавите членки да транспонират директивите в определените от законодателя на Съюза срокове и да осигури пълната ефективност на законодателството на Съюза. Впрочем всеки друг подход би поставил под въпрос полезното действие на разпоредбите на директивите, определящи датата, на която мерките за тяхното транспониране трябва да влязат в сила, и би предоставил допълнителен срок за транспониране, който освен това би бил различен като продължителност в зависимост от бързината, с която Комисията образува досъдебната процедура, и същевременно не би могъл да се отчита при определянето на продължителността на съответното неизпълнение на задължения. Поради това Съдът стига до извода, че неизпълнението на задължения от страна на Румъния и на Ирландия е продължило малко повече от две години.

Що се отнася, трето, до платежоспособността на съответната държава членка, Съдът припомня, че трябва да се отчетат актуалните данни за брутният вътрешен продукт (БВП) на тази държава членка към датата на преценката на фактите от Съда.

Затова предвид всички обстоятелства по настоящите дела и с оглед на правото на преценка, признато му в член 260, параграф 3 ДФЕС, Съдът осъжда Румъния и Ирландия да заплатят на Комисията еднократна сума в размер съответно на 3 000 000 EUR и на 2 000 000 EUR.

ЗАБЕЛЕЖКА: Искът за установяване на неизпълнение на задължения, насочен срещу държава членка, която не е изпълнила задълженията си, произтичащи от правото на Съюза, може да бъде предявен от Комисията или от друга държава членка. Ако Съдът установи неизпълнението, съответната държава членка трябва да се съобрази с решението във възможно най-кратък срок.

Когато прецени, че държавата членка не се е съобщила със съдебното решение, Комисията може да предяви нов иск, като поиска налагане на имуществени санкции. Ако обаче мерките за транспониране на директива не са съобщени на Комисията, по нейно предложение Съдът може да наложи санкции още с първото съдебно решение.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

Текстът на съдебните решения по дела [C-549/18](#) и [C-550/18](#) е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293